

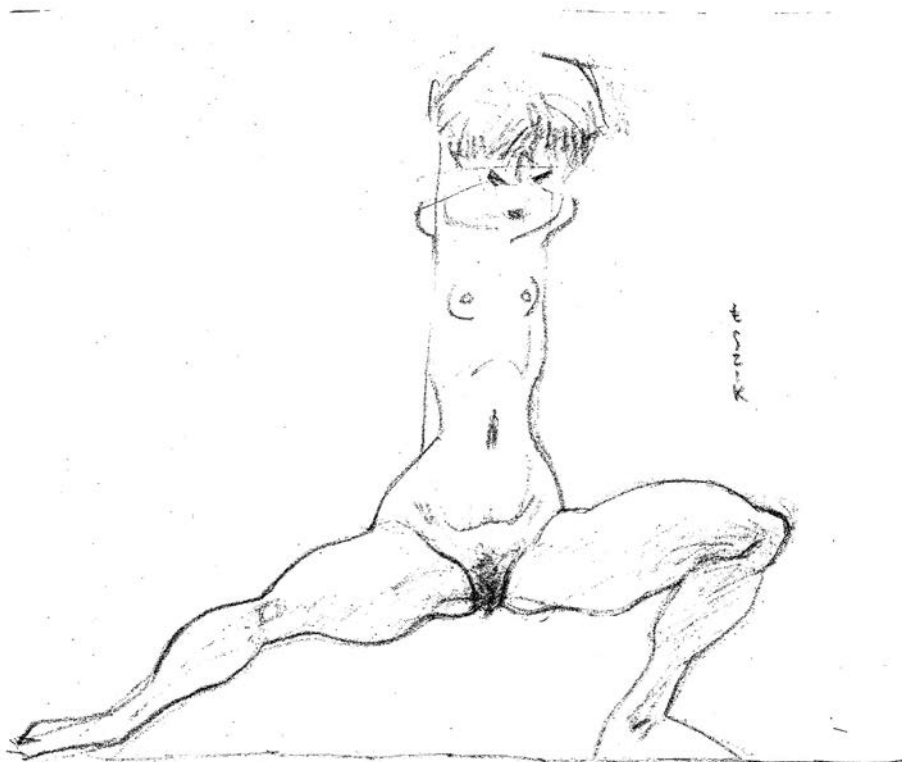
MARNO JÁNOS

Versbelezés

Beleette magát a belembe még az este a halál. Álmomban aztán, mely jött magától viszonylag könnyen és hamar, álmomban csurom vizesen forgolódtam több társaságban és helyen, egy ízben félálomban feltápáskodtam és mentem vizelni, csatakosan, mint egy rossz Pilinszky-versben, közel a virradathoz értelemszerűen, ha már megszokásból értelmet tulajdonítunk, önálló ítélőképességet mintegy, maguknak a napszakoknak is, majd ott folytattam, ahol félbehagytam, főleg ismerősökbe botlottam mindenfelé, idegenekre nem emlékszem, csak arra, hogy az ismerősöktől idegenkedtem. Forogtam, mondom, és talán még ugróköteleztem is rövid nadrágomban, hugommal és a barátnőjével, akivel később aludni szerettem volna együtt mindenáron, evezni vele a folyón és aludni egymásba kapaszkodva a csónakházi padlón, és persze soha nem jött össze semmi az egészből. Ez a föld nem arra termett, hogy bármi beteljesüljön rajta. Sőt, ma már az elkalandozásra is szűkösen tetszik a mérete, alakja mint egy vetélő kismamác, sokak, köztük a testi terhektől megszabadult tudós, Stephen Hawking és hívei szerint éppen ideje elhúzni innen a francba, kerüljön, amibe kerül. Nincs más alternatíva. És valóban, álmomban egyszercsak kezdett a Föld leereszteni alattam, mint egy varrataiig széjjelkaristolts bőrlabda, megereszkedett, mint a tudóm, mely csupa levegőcsapda, sikolyom, akár a szóban forgó festmény, éppoly némának fog maholnap hatni, kezem satujába fogott koponyám üresen örvényleni, halálra rémítve hugomat, aki már rég elhamvasztva, s barátnőjét, akivel egyszer, egy forró nyári estén, mint ha mégis csókolóztunk volna, nehéz, fojtó gesztenyelombok alatt, ittam az ajkát inkább, mint harapdáltam, ahogy ő viszont tépdeste apró fogával amúgy is vérző, kicserepesedett ajkamat, míg nem az anyja valahogy megtalált bennünket, és véget vetett a serdülő pusztításnak. Most csapvizet iszom literszámra, és a Hálón keresem azt a színészszájat, melynek ajkai a halálos csendben elnyúlva férgekként rándultak, külön, egyet-egyet, mert a vérbeli színész külön játssza a szerepét és külön magát a földbe taposott embert. Amint a belét húzza.

Szerelem a tanyán

Ronda, augusztustalan időjárás,
koromesővel, kétségbeeséssel,
valami gyászzenére lassúzunk
az özvegyvel, majd a tini lányával,
fehér bőre, mint a zsírszalonna
fénylik, kitáncolunk az éléskamrába,
nem úgy, mint a cseh filmekben szerettek
disznólkodni az alkotók, hanem
inkább az ezoterikus Lynch lencsésén
fennakadva, és felfúva és össze-
töpörödve, bár lassacskán belőle
is kiábrándulhatunk. De mindegy. Hadd
látszódjunk egyszer mi is a bimbózó
hangok árnyékában, ingujjra vetkőzve,
mint Görbe János a magyar film gyászos
történetében annyiszor. Mi vitte
el az agronómust, még nem világos
előttem. Töltőtollamból szivárog
a tinta, onnan a folt, mely ott terjeng
a fehér ingmellemen bársonykéken,
a kis félárva tini rémületére.
Sikert is aratok vele az éjjel,
lévén a folt a szívujjékom éke,
és lázas szívet sejtet, szerelmeset,
ami pedig nem vagyok, csak leszek,
ha nem jön közbe egy másik szerelem.

LEP
2
K